

Nurəngiz Gün

Yol gedirəm

Dodaqlarımda təbəssüm,
Bəbəklərimdə ümid və qürur,
İçimdə ağlamaq ehtiyacı...
Yol gedirəm, yorulanadək.
Ovcumda sirr,
Barmaqlarımda qabar,
Ürəyimdir... varım-yoxum
Yol gedirəm, saplağından qırılanadək.

Saçlarımda ruzgarım,
Ruhumda ana laylası,
Başımda məğlub eşqim
Yol gedirəm, sinəm qaralanadək.
Önümdə silsilə dağlar,
Sərt qayalar, soyuq dəniz
Qərib canla, bu tək cana, qürub çağ
Yol gedirəm, öləziyib saralanadək.
Arxamda sarp enişlər,
Çiynimdə Günəş tayası,
Ağuşumda Jaləm və titrəyişim...
Yol gedirəm, yol olanadək.

Boşluq

Bomboş bir səssizlik,
bomboş...
Boşluqda nə sevgi, nə nifrət, nə səadət,
nə hiss, nə səs!
Atlıydım. Bəs hanı?
Qamçım vardı, bəs hanı?
Atım sizə qalsın. Qaytarın qamçımı!
Qamçılamaq istəyirəm
bu boşluğu!

Quş, məkan, şair və vətənə dair aydın cavab

– Hansı quş daha yaxşı?
– Qaranquşdan, bayquşdan,
Darğa qarğadan başqa
Hamısı.
Ən sevgilisi –
mənim nəğmələrimi
“bub-bub” səsiylə titrədən
mənim ana məhbubum
fikirli, boynu bükük Şənəbub!..
– Hansı məkan daha yaxşı?
– Tikansızsa hisarı...
demək olar hamısı.
Ən dadlısı –
O məkan ki,
azadlıq qoxuyur onun
göylərində ab-havası.
Və Azadlıq havasının... küyü yox,
Özü gəzir təbəssümdə, gözlərdə.
– Hansı şair daha yaxşı?
– Şair doğulubsa, hamısı.
Yaltağından, taxtaürək,
saxtasından savayı!
Ən doğması –
ordensiz-medalsız
bizə qədər gəlib çıxan
Gözləri qəm dəryası
Qoca Şərqin
qoca, müdrik
dərdi füzun Füzulisi!
– Bəs Vətən?
– Köksümün eşq qübbəsinə,
Yaxasına toxunma! Ay uşaq...
Türkün eli böyükdür.
O Vətən ki,
basılmayıb Ulusu!
Və İnsanı.